

predsjednik Thomas S. Monson

Uskrsnuo je!

Prazna grobnica toga prvog uskrsnjeg jutra bila je odgovor na Jobovo pitanje: »Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?«

Ovo je bilo iznimno zasjedanje. U ime svih onih koji su dosad sudjelovali riječima ili glazbom, kao predsjednik Crkve, odabrao sam da vam u ovom trenutku jednostavno kažem samo dvije riječi, poznate kao najznačajnije riječi u engleskom jeziku. Sestri Cheryl Lant i njezinim savjetnicama, zboru, glazbenicima, govornicima, te riječi su: »Hvala vam.«

Prije mnogo godina dok sam bio u Londonu u Engleskoj posjetio sam poznatu umjetničku galeriju Tate. Djela Gainsborougha, Rembrandta, Constablea i drugih priznatih umjetnika bila su izložena u prostoriji za prostorijom. Divio sam se ljepoti i prepoznao vještinu koja je bila potrebna za stvaranje ovih remek djela. Međutim, smještena u tihom uglu trećeg kata bila je slika koja je ne samo privukla moju pažnju već je i dirnula moje srce. Umjetnik, Frank Bramley, naslikao je skromnu kolibu

nasuprot vjetrom udaranog mora. Dvije žene, majka i žena odsutnog ribara, gledale su i očekivale njegov povratak cijele noći. Noć je bila prošla, i spoznaja se utisnula da je izgubljen na moru i da se neće vratiti. Klečeći pored svoje svekrve, glave uronjene u krilo starije žene, mlada je žena plakala u očaju. Dogorjela svijeća na izbočini prozora govorila je o uzaludnom bdijenju.

Osjetio sam bol mlade žene, njezinu tugu. Proganjajuće živopisan natpis koji je umjetnik dao svojem djelu pričao je tragičnu priču. Naslov je: *Beznadna zora*.

O, kako je mlada žena čeznula za utjehom, ili čak stvarnošću, »Requiema« Roberta Louisa Stevensona:

*Kući je mornar, kući s mora,
A lovac je kući s brda.¹*

Među svim činjenicama smrtnosti

nijedna nije tako sigurna kao njezin kraj. Smrt dolazi svima, ona je naše »univerzalno nasljeđe. Može tražiti svoje žrtve u djetinjstvu ili mladosti; [može pohoditi] u naponu života; ili njezin poziv može biti odgođen dok se snjegovi starosti ne skupe na... glavi; može se dogoditi kao rezultat nesreće ili bolesti... ili... na prirodan način; ali mora doći.«² Ona neizbježno predstavlja bolan gubitak bliskosti, te posebno kod mladih, strašan udarac neostvarenim snovima, neispunjenim željama i skršenim nadama.

Koje smrtno biće, suočeno s gubitkom voljene osobe, ili dok samo stoji na pragu vječnosti, nije razmišljalo o tome što leži iza zastora koji odvaja vidljivo od nevidljivoga?

Prije mnogo stoljeća čovjek Job – tako dugoročno blagoslovljen svakim materijalnim darom, našavši se, međutim, pogođen svim što se može dogoditi ljudskom biću – sjeo je sa svojim prijateljima i postavio bezvremeno, vječno pitanje: »Jer kad umre čovjek, zar uskrsnut može?«³ Job je izgovorio ono o čemu su svaki živi čovjek ili žena razmišljali.

Ovoga čudesnog uskrsnjeg jutra želio bih razmotriti Jobovo pitanje: »Jer kad umre čovjek, zar uskrsnut može?« i dati odgovor koji ne dolazi samo iz dubokog razmišljanja, već i iz objavljene riječi Božje. Počinjem s osnovama.

Ako postoji nacrt u ovome svijetu u kojem živimo, mora postojati i onaj koji ga je osmislio. Tko može promatrati mnoga čudesa u svemiru, a ne vjerovati da postoji nacrt za cijeli ljudski rod? Tko može sumnjati u

postojanje onoga tko ga je osmislio?

U knjizi Postanka učimo da je Veliki Stvoritelj stvorio nebo i zemlju: »Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom.«

»Neka bude svjetlost«, rekao je Veliki Stvoritelj, »i bi svjetlost«. Stvorio je nebeski svod. Odvojio je zemlju od voda i rekao: »Neka proklija zemlja zelenilom ... stablima plodonosnim koja, svako prema svojoj vrsti, na zemlji donose plod što u sebi nosi svoje sjeme.«

Dva je svjetla stvorio - sunce i mjesec. Zvijezde su došle njegovim naučom. Prizvao je živa stvorenja u vodi i ptice da lete iznad zemlje. I tako je bilo. Stvorio je stoku, zvijeri i gmizavce. Nacr je bio gotovo potpun.

Na kraju svega, stvorio je čovjeka na svoju sliku – muško i žensko – da vlada nad svim živim stvorovima.⁴

Samo je čovjek primio razum – mozak, um i dušu. Samo je čovjek, s tim odlikama, imao sposobnost za vjeru i nadu, za nadahnuće i želje.

Tko može uvjerljivo tvrditi da čovjek - najplemenitije djelo Velikog Stvoritelja, s vlašću nad svim živim stvorovima, s mozgom i voljom, s umom i dušom, s razumom i božanskom naravi - treba završiti kada duh napusti svoj zemaljski hram?

Da bismo razumjeli značenje smrti, moramo cijeliti svrhu života. Blijedo svjetlo vjere mora popustiti pred podnevnim suncem objave, po kojoj znamo da smo živjeli prije našeg rođenja u smrtnost. U našem predsmrtničkom stanju bili smo bez sumnje među sinovima i kćerima Boga koji su klicali od radosti radi prilike dolaska u ovo izazovno, ali

ipak potrebno smrtno postojanje.⁵ Znali smo da je naša svrha steći fizičko tijelo, prevladati iskušenja i dokazati da ćemo obdržavati zapovijedi Božje. Naš je Otac znao da ćemo zbog prirode smrtnosti biti iskušani, da ćemo griješiti i padati. Kako bismo mogli imati priliku za uspjeh, on je pribavio Spasitelja koji će trpjeti i umrijeti za nas. Ne samo da je on trebao pomiriti za naše grijehe, već je kao dio tog pomirenja trebao prevladati fizičku smrt kojoj ćemo biti podložni zbog Pada Adamova.

Tako se prije više od dvije tisuće godina Krist, naš Spasitelj, rodio u smrtni život u štali u Betlehemu. Dugo pretkazivani Mesija je došao.

Vrlo je malo zapisano o Isusovom djetinjstvu. Volim stih iz Luke: »A Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima.«⁶ A u knjizi Djela postoji kratka rečenica o Spasitelju koja ima duboko značenje: »Prošao [je] čineći dobro.«⁷

Krstio ga je Ivan u rijeci Jordan. Pozvao je dvanaestoricu apostola. Blagoslivljao je bolesne. Postigao je da hromi hodaju, slijepi vide, a gluhi da čuju. Čak je oživio mrtve. Podučavao je, svjedočio i dao savršen primjer koji možemo slijediti.

A tad se smrtno poslanje Spasitelja svijeta približilo svršetku. Posljednja večera s njegovim apostolima bila je u gornjoj sobi. Pred njim su bili Getsemani i križ Kalvarije.

Nijedan običan smrtnik ne može pojmiti punu važnost onoga što je Krist učinio za nas u Getsemaniju. On je sam kasnije opisao to iskustvo: »Trpljenje prouzroči da ja, kao Bog, najveći od svih uzdrhtim od

bola, i da krvarim iz svake pore i da mi trpi tijelo i duh.«⁸

Nakon agonije u Getsemaniju, sada iscrpljenog, uhvatile su ga grube, okrutne ruke i odvele ga pred Anu, Kajfu, Pilata i Heroda. Optuživali su ga i proklinjali. Opaki udarci nastavili su slabiti njegovu izmučeno tijelo. Krv je tekla niz njegovo lice kad je okrutna kruna načinjena od oštrog trnja bila silom stavljena na njegovu glavu, probadajući njegovo čelo. A tad je još jednom bio odveden Pilatu, koji je popustio pred povicima bijesne gomile: »Razapni ga! Razapni ga!«⁹

Bičevali su ga bičem na čije su mnogobrojne kožne trake bili pričvršćeni oštri komadi metala i kostiju. Podižući se nakon okrutnosti bičevanja, posrćućim korakom nosio je svoj križ sve dok više nije mogao i drugi je ponio teret za njega.

Napokon, na brdu nazvanom Kalvarija, dok su bespomoćni sljedbenici gledali, njegovo je ranjeno tijelo bilo pribijeno na križ. Nemilosrdno su mu se rugali, proklinjali ga i ismijavali. A ipak je zavapio: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!«¹⁰

Bolni sati su prolazili dok je njegov život otjecao. S njegovih su sprženih usana došle riječi: »Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj. To reče i – izdahnu.«¹¹

Kad su ga spokojnost i utjeha milosrdne smrti oslobodili patnje smrtnosti, vratio se u nazočnost svoga Oca.

U posljednjem trenutku Učitelj se mogao vratiti natrag. Ali nije to učinio. Spustio se ispod svega, da bi mogao spasiti sve. Njegovo beživotno tijelo bilo je brzo, ali nježno položeno u posuđenu grobnicu.

Nijedne riječi u kršćanskim Svetim pismima ne znače mi više od onih koje je anđeo izgovorio uplakanoj Mariji Magdaleni i drugoj Mariji dok su one, prvoga dana u tjednu, prilazile grobnici da se pobrinu za tijelo svojeg Gospodina. Anđeo je rekao:

»Zašto tražite živoga među mrtvima?

On nije ovdje! Uskrsnuo je!¹²

Naš je Spasitelj živio ponovno. Najčudesniji, najutješniji i najviše ohrabrujući od svih događaja u ljudskoj povijesti se dogodio – pobjeda nad smrću. Bol i patnja Getsemanija i Kalvarije bili su izbrisani. Spasenje ljudskog roda bilo je osigurano. Pad Adamov bio je popravljen.

Prazna grobnica toga prvog uskrsnjeg jutra bila je odgovor na Jobovo pitanje: »Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?« Svima unutar dosega svoga glasa izjavljujem, kad čovjek umre, uskrsnut će. Mi znamo, jer imamo svjetlo obnovljene istine.

»Budući da je po čovjeku došla smrt, po Čovjeku dolazi i uskrsnuće mrtvih.

Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će u Kristu svi oživjeti.¹³

Pročitao sam svjedočanstva onih koji su iskusili žalost Kristovog raspeća i radost njegovog uskrsnuća, i vjerujem im. Pročitao sam svjedočanstva onih u Novom svijetu koje je posjetio isti uskrsnuli Gospodin, i vjerujem im.

Vjerujem svjedočanstvu onoga koji je u ovoj rasporedbi govorio s Ocem i Sinom u šumarku koji se sada naziva svetim, i koji je dao svoj život, zapečativši to svjedočanstvo svojom krvlju. Objavio je:

»A sad, nakon mnogih svjedočanstava koja su o njemu dana, ovo svjedočanstvo, posljednje od svih, dajemo mi o njemu: Da on živi!

Jer vidjesmo ga, i to zdesna Bogu. I čusmo glas gdje svjedoči da je on Jedinorođenac Očev.¹⁴

Tama smrti uvijek se može otjerati svjetlom obnovljene istine. »Ja sam uskrsnuće i život«, rekao je Učitelj.¹⁵ »Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam.«¹⁶

Tijekom godina čuo sam i pročitao svjedočanstva toliko brojna da ih se ne može izbrojati, koja su sa mnom podijelile osobe koje su svjedočile o stvarnosti uskrsnuća i koje su primile, u trenutku najveće potrebe, mir i utjehu što ih je Spasitelj obećao.

Navest ću samo dio jedne takve priče. Prije dva tjedna primio sam dirljivo pismo oca sedmero djece koji je pisao o svojoj obitelji, a posebno o svom sinu Jasonu koji se razbolio u jedanaestoj godini života. Tijekom sljedećih nekoliko godina Jasonova se bolest vraćala nekoliko puta. Ovaj je otac govorio o Jasonovom pozitivnom stavu i veseloj prirodi, unatoč njegovim zdravstvenim problemima. Jason je primio Aronovo svećeništvo u dobi od 12 godina i »uvijek je spremno izvršavao svoje odgovornosti s izvrsnošću, bez obzira osjeća li se dobro ili ne.« Primio je svoju nagradu Eagle Scout u dobi od 14 godina.

Prošlog ljeta, ubrzo nakon Jasonovog 15. rođendana, bio je još jednom primljen u bolnicu. Tijekom jednog od svojih posjeta Jasonu, njegov ga je otac našao zatvorenih očiju. Ne znajući spava li Jason ili je budan, počeo mu je tiho govoriti.

»Jason«, rekao je, »znam da si prošao mnogo toga u svom kratkom životu i da je tvoje trenutno stanje teško. Iako je pred tobom ogromna bitka, ne želim da ikada izgubiš svoju vjeru u Isusa Krista.« Rekao je da se iznenadio kad je Jason odmah otvorio svoje oči i rekao »Nikada!« jasnim, odlučnim glasom. Jason je tada zatvorio oči i nije rekao ništa više.

Njegov je otac napisao: »Tom jednostavnom izjavom Jason je izrazio jedno od najsnažnijih, najčišćih svjedočanstava o Isusu Kristu koje sam ikada čuo. ... Kako se njegova izjava »Nikada!« usjekla u moju dušu toga dana, moje se srce ispunilo radošću što me Nebeski Otac blagoslovio da budem otac tako čudesnom i plemenitom dječaku... Bio je [to] posljednji put što sam ga čuo kako iznosi svoje svjedočanstvo o Kristu.«

Iako je njegova obitelj očekivala da će ovo biti samo još jedan rutinski boravak u bolnici, Jason je preminuo nakon manje od dva tjedna. Stariji brat i sestra služili su misiju u to vrijeme. Drugi brat, Kyle, upravo je bio primio poziv za misiju. Zapravo, poziv je došao ranije nego što se očekivalo, i 5. kolovoza, samo tjedan dana prije Jasonove smrti, obitelj se okupila u njegovoj bolničkoj sobi tako da se Kyleov poziv za misiju može otvoriti tamo i da ga cijela obitelj može pročitati.

U svom pismu meni ovaj je otac uključio fotografiju Jasona u njegovom bolničkom krevetu, dok je njegov stariji brat Kyle stajao pored kreveta, držeći svoj poziv na misiju. Ovaj je natpis bio ispod fotografije:

»Zajedno pozvani služiti misiju – s obje strane zastora.«

Jasonovi brat i sestra koji su već služili misiju poslali su predivna, utješna pisma kući da se pročitaju na Jasonovom sprovodu. Njegova sestra, koja služi u misiji Argentina Buenos Aires Zapad, kao dio svog pisma je napisala: »Znam da Isus Krist živi, i zato što on živi, svi ćemo mi, uključujući našeg voljenog Jasona, također živjeti ponovno... Možemo primiti utjehu u sigurnoj spoznaji koju imamo da smo zapečaćeni zajedno kao vječna obitelj... Budemo li se trudili što bolje možemo biti poslušni i činiti bolje u ovom životu, vidjet ćemo [ga ponovno].« Nastavila je: »Stih koji već dugo volim sada ima novo značenje i važnost... [Iz] Otkrivenja, poglavlje 21, stih 4: 'On

će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.'«

Moja voljena braćo i sestre, u trenutku naše najveće tuge možemo primiti duboki mir iz riječi anđela toga prvog uskrsnjeg jutra: »On nije ovdje! Uskrsnuo je.«¹⁷

*Uskrsnuo je! Uskrsnuo je!
Proglašavajte to radosnim glasom.
Slomio je trodnevnu tamnicu;
Nek se cijela zemlja raduje.
Smrt je osvojena, čovjek je
slobodan.
Krist je odnio pobjedu!*¹⁸

Kao jedan od njegovih posebnih svjedoka na zemlji danas, ove proslavljene uskrsnje nedjelje,

izjavljujem da je ovo istina, u njegovo sveto ime - u ime Isusa Krista, našeg Spasitelja. Amen.

APOMENE

1. Robert Louis Stevenson, »Requiem« iz *An Anthology of Modern Verse*, uredio A. Methuen (1921), 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. izdanje (1916), 20.
3. Job 14:14
4. Vidi Postanak 1:1-27
5. Vidi Job 38:7
6. Luka 2:52
7. Djela 10:38
8. Nauk i savezi 19:18
9. Luka 23:21
10. Luka 23:34
11. Luka 23:46
12. Luka 24:5-6
13. 1. Korinćanima 15:21-22
14. Nauk i savezi 76:22-23
15. Ivan 11:25
16. Ivan 14:27
17. Matej 28:6
18. »He Is Risen!« *Hymns*, br. 199.

© 2009. Intellectual Reserve, Inc. Sva prava pridržana. Printed in Germany. Pravo engleskog izdanja odobreno: 6/09. Pravo prevođenja odobreno: 6/09. Naslov izvornika: *First Presidency Message, May 2010*. Croatian. 09365 119

Naučavanja za naše doba

Sastanci Melkisedekovog svećeništva i Potpornog društva u četvrtu nedjelju svakog mjeseca bit će posvećeni »Naučavanjima za naše doba«. Svaka se lekcija može pripremiti iz jednog ili više govora s nedavnog Općeg sabora. Predsjednici okola i okruga mogu odabrati govore koji se trebaju koristiti, ili mogu zadužiti biskupe i predsjednike ogranaka da odaberu govore. Vođe trebaju naglasiti vrijednost braće iz Melkisedekovog svećeništva te sestara iz Potpornog društva proučavajući iste govore tijekom istih nedjelja.

Oni koji prisustvuju lekcijama četvrte nedjelje potiču se da prouče i donesu na sat najnovije izdanje časopisa s govovima s Općeg sabora.

Prijedlozi za pripremu lekcije iz govora

Molite se da Sveti Duh bude s vama dok proučavate govor(e) i podučavate o njemu (njima).

Možda ćete biti u iskušenju pripremiti lekciju koristeći druge materijale, no govori sa sabora su odobreni prema nastavnom planu i programu. Vaše je zaduženje pomoći drugima da nauče i žive evanđelje kako je podučavano na nedavnom Općem saboru Crkve.

Pregledajte govor(e), tražeći načela i nauke koji zadovoljavaju potrebe članova razreda. Također, tražite priče, reference iz Svetih pisama i izjave iz govora koji će vam pomoći u podučavanju ovih istina.

Napravite koncept kako podučavati načela i nauke. Vaš koncept treba uključivati pitanja koja članovima razreda pomažu:

- tražiti načela i nauke u govoru(ima).
- razmišljati o njihovom značenju.
- iznijeti razumijevanje, ideje, iskustva i svjedočanstva.
- primijeniti ta načela i nauke u svoj život.

MJESECI	GRADIVO ZA LEKCIJE ČETVORTE NEDJELJE
svibanj 2010. – listopad 2010.	Govori objavljeni u izdanju časopisa <i>Liahona</i> u svibnju 2010.*
studen 2010. – travanj 2011.	Govori objavljeni u izdanju časopisa <i>Liahona</i> u studenom 2010.*

*Ti su govori dostupni (na mnogim jezicima) na stranici conference.lds.org.

predsjednik Henry B. Eyring
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Pomoći im na njihovom putu kući

Pomažemo Božjoj djeci najbolje ako im osiguramo načine da izgrade vjeru u Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje dok su mladi.

Braćo i sestre, naš Nebeski Otac želi i treba našu pomoć u dovođenju njegove duhovne djece ponovno kući k njemu. Govorim danas o mladima koji su već u njegovoj istinitoj Crkvi i koji su već krenuli tijesnim i uzanim putem povratka u svoj nebeski dom. On želi da oni rano steknu duhovnu snagu kako bi ostali na putu. I potrebna mu je naša pomoć kako bi ih brzo vratio natrag na put počnu li lutati.

Bio sam mladi biskup kad sam počeo jasno shvaćati zašto Gospodin želi da osnažujemo djecu dok su mlada i spašavamo ih brzo. Ispričat ću vam priču o mladoj osobi koja predstavlja mnoge kojima sam pokušao pomoći tijekom godina.

Sjedila je nasuprot mene za mojim biskupskim stolom. Govorila

mi je o svom životu. Krstila se i bila potvrđena za članicu Crkve kad joj je bilo osam godina. Nije bilo suza u njezinim očima dok je opisivala više od dvadeset godina koje su slijedile, ali bilo je tuge u njezinom glasu. Rekla je da je spuštanje prema dolje započelo odabirima da se druži s ljudima koje je smatrala uzbudljivima. Počela je kršiti zapovijedi koje su joj se u početku činile manje važnima.

U početku je osjećala malo tuge i lagani ubod krivnje. Ali druženje s prijateljima dalo joj je novi osjećaj da je omiljena, pa su joj se povremene odluke da se pokaje činile sve manje važnima. Dok se ozbiljnost zapovijedi koje je kršila povećavala, izgledalo je da san o sretnom vječnom domu blijedi.

Sjedila je preko puta mene u

onome što je nazivala bijedom. Htjela je da je spasim iz te klopke grijeha u kojoj se osjećala vezana. Ali njezin jedini put bio je da primijeni vjeru u Isusa Krista, da ima skršeno srce, da se pokaje, i da se tako očisti, promijeni i osnaži kroz Gospodinovo pomirenje. Posvjedočio sam joj da je to još uvijek moguće. I bilo je, ali toliko puno teže nego što bi bilo da je primijenila vjeru rano u svom životu na putovanju kući k Bogu, kad je tek počela lutati.

Stoga, pomažemo Božjoj djeci najbolje ako im osiguramo načine da izgrade vjeru u Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje dok su mladi. I kada odlutaju s puta, moramo brzo pomoći oživjeti tu vjeru ponovno prije nego što se ugasi.

Tako vi i ja možemo očekivati gotovo neprestane prilike za pomaganje putnicima među Božjom djecom. Spasitelj nam je rekao zašto će biti tako kada je opisao opasno putovanje kući za svu Božju duhovnu djecu u magluštinama koje grijeh i Sotona stvaraju:

»Uđite na uska vrata! Jer – široka su vrata i prostran put koji vodi u propast, i mnogo ih je koji njime idu.

O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život, i malo ih je koji ga nalaze!«¹

Predviđajući potrebe svoje djece, brižni Nebeski Otac je postavio upute i spasitelje uz put. Poslao je svoga Sina, Isusa Krista, da bi sigurno putovanje učinio mogućim i vidljivim. Pozvao je kao svog proroka u ovo vrijeme predsjednika Thomasa S.

Monsona. Od svoje mladosti predsjednik Monson je podučavao ne samo kako ostati na putu već i kako spasiti one koji su bili zavedeni u žalost.

Nebeski Otac nas je postavio na mnoga različita mjesta kako bismo osnaživali, te kad je potrebno, vodili putnike u sigurnost. Naša su najvažnija i najsnažnija zaduženja u obitelji. Važna su zato što obitelj ima mogućnost na početku djetetova života staviti njegove noge čvrsto na put kući. Roditelji, braća i sestre, djedovi i bake, tete i ujaci su najmoćniji vodiči i spasitelji pomoću veza ljubavi koje su sama priroda obitelji.

Obitelj ima prednost u prvih osam godina djetetovog života. U tim zaštićenim godinama, zbog Pomirenja Isusa Krista, Sotonino je korištenje tamnih magluština za skrivanje puta povratka kući onemogućeno. Tijekom tih dragocjenih godina Gospodin pomaže obiteljima pozivajući radnike u Maloj školi da pomognu duhovno osnažiti djecu. On također daje obnašatelje Aronovog svećeništva koji poslužuju sakrament. U sakramentalnim molitvama djeca čuju obećanje da jednoga dana mogu primiti Duha Svetoga za vodiča budu li poslušna Božjim zapovijedima. Kao rezultat, ojačana su oduprijeti se napastima kada dođu i onda, negdje u budućnosti, poći spašavati druge.

Mnogi su biskupi u Crkvi nadahnuti pozvati najsnažnije ljude u odjelu da služe pojedinačnoj djeci u Maloj školi. Oni shvaćaju da će djeci, ako su

ojačana vjerom i svjedočanstvom, kao tinejdžerima malo vjerojatno biti potrebno spašavanje. Oni shvaćaju da snažan duhovni temelj može stvoriti razliku za cijeli život.

Svi mi možemo pomoći. Bake, djedovi, i svaki član koji poznaje dijete može pomoći. Nije potreban formalan poziv u Maloj školi. Niti je to ograničeno dobi. Jedna je takva žena, kao mlada, bila u vrhovnom odboru Male škole koji je pomogao stvoriti moto BI.

Nikada se nije umorila služiti djeci. Podučavala je Malu školu u svom odjelu, na vlastiti zahtjev, sve dok joj nije bilo gotovo 90 godina. Djeca su mogla osjetiti njezinu ljubav za njih. Vidjela su njezin primjer. Naučila su od nje jednostavna načela evanđelja Isusa Krista. I iznad svega, zbog njezinog su primjera naučila osjećati i prepoznati Duha Svetoga. A kad su to uspjela, bila su daleko na putu prema vjeri za odupiranje napastima. Manje je vjerojatno da će trebati spašavanje i bit će spremna ići spašavati druge.

Ja sam otkrio moć jednostavne vjere u molitvu i u Duha Svetoga kad su naša djeca bila mala. Naš se najstariji sin još nije krstio. Njegovi roditelji, učitelji u Maloj školi i svećenički službenici nastojali su mu pomoći osjetiti i prepoznati Duha, te spoznati kako može primiti njegovu pomoć.

Jedno poslijepodne moja ga je žena odvela u dom žene koja ga je učila čitati. Plan je bio da ću ja doći po njega na putu kući s posla.

Njegova je poduka završila ranije

nego što smo očekivali. On je osjetio pouzdanje da zna put kući. Pa je počeo hodati. Kasnije je rekao da je osjećao potpuno pouzdanje i sviđala mu se ideja da je sam na putu. Nakon što je prošao gotovo kilometar, počeo je padati mrak. Počeo je osjećati da je još uvijek dosta daleko od kuće.

Još uvijek se može sjetiti kako su svjetla automobila koji su vozili porred njega bila zamagljena njegovim suzama. Osjećao se kao malo dijete, ne kao samouvjeren dječak koji je počeo hodati kući. Shvatio je da treba pomoć. Nešto mu je palo na um. Znao je da se mora pomoliti. Stoga je sišao s ceste i krenuo prema nekim stablima koja je jedva mogao vidjeti u mraku. Našao je mjesto gdje može kleknuti.

Kroz grmlje je mogao čuti glasove kako mu prilaze. Dvoje mladih ljudi ga je čulo kako plače. Kad su mu prišli, rekli su mu: »Možemo li ti pomoći?« Kroz suze im je rekao da se izgubio i da želi ići kući. Pitali su ga zna li broj svojeg kućnog telefona ili adresu. Nije znao. Pitali su ga zna li kako se zove. To je znao. Odveli su ga u obližnju kuću gdje su živjeli. Našli su ime naše obitelji u telefonskom imeniku.

Kad sam primio poziv, požurio sam ga spasiti, zahvalan što su ti ljubazni ljudi bili postavljeni na njegov put kući. I uvijek sam bio zahvalan što je bio podučen moliti se s vjerom da će pomoć doći ako se izgubi. Ta ga je vjera dovela u sigurnost i donijela mu je spasitelje više puta nego što se može sjetiti.

Gospodin je postavio uzorak spašavanja i spasitelje u svoje kraljevstvo. U svojoj mudrosti Gospodin je nadahnuo svoje slugu da stvore neke od najmoćnijih načina koji će nas osnažiti, i da postave najbolje spasitelje dok prolazimo kroz svoje tinejdžerske godine.

Vi znate za dva snažna programa koja je Gospodin pribavio. Jedan, za djevojke, nazvan je Osobni napredak. Drugi, za obnašatelje Aronovog svećeništva, nazvan je Dužnost prema Bogu. Mi potičemo mlade ljude u sadašnjem naraštaju da uvide svoj potencijal za izgradnju velike duhovne snage. I molimo one koji se brinu za te mlade ljude da se uzdignu do onoga što Gospodin od nas traži da bismo im pomogli. A pošto budućnost Crkve ovisi o njima, svi se mi brinemo.

Dva su programa poboljšana, ali njihova svrha ostaje nepromijenjena. Predsjednik Monson je ovako to rekao: »Naučimo što trebamo naučiti, činimo što trebamo činiti i budimo što trebamo biti.«²

Knjižica *Osobnog napretka za djevojke* jasno iznosi svrhu za njih: »Program Osobni napredak koristi osam vrijednosti Djevojaka kako bi ti potpunije pomogao shvatiti tko si, zašto si ovdje na zemlji i što bi trebala činiti kao Božja kćer da bi se pripremila za dan kada ćeš ići u hram sklopiti svete saveze.«

Knjižica dalje govori da će se djevojke »obvez[ivati], ispunjava[ti] obveze i izvješć[ivati] o svojem napretku roditelja ili vođu.« Knjižica

također obećava: »Obrasci koje uspostavljaš dok radiš na programu Osobni napredak poput molitvi, proučavanja Svetih pisama, služenja i vođenja dnevnika postat će osobne svakodnevne navike. Te navike ojačat će tvoje svjedočanstvo te će ti pomoći učiti i poboljšavati se tijekom života.«³

Program Dužnost prema Bogu za mladiće u Aronovom svećeništvu osnažen je i više usredotočen. Nalazit će se u jednoj jednostavnoj knjizi za sve tri službe u Aronovom svećeništvu. Mladići i njihovi vođe primit će primjerak ove nove knjige. Ona je snažno oruđe. Osnažit će svjedočanstvo mladića i njihov odnos s Bogom. Pomoći će im da nauče i da žele ispuniti svoje svećeničke dužnosti. Osnažit će njihove odnose s roditeljima, među članovima zbora te s njihovim vođama.

Oba ova programa stavljaju veliku odgovornost na trud samih mladih ljudi. Oni su pozvani učiti i činiti ono što bi bilo teško za svakoga. Dok se sjećam vlastite mladosti, ne mogu se sjetiti da sam imao toliko izazova. Ah, u nekoliko prilika bio sam pozvan proći takve životne ispite, ali samo ponekad. Ti programi očekuju dosljednost, velik trud, te sabiranje znanja i duhovnih iskustava tijekom godina.

Razmišljajući o tome, shvatio sam da su sadržaji ovih knjižica fizičko utjelovljenje Gospodinovog povjerenja u mladi naraštaj i u sve nas koji ih volimo. Vidio sam dokaze da je to povjerenje opravdano.

Tijekom posjeta promatrao sam

zborove Aronovog svećeništva na djelu. Vidio sam mladiće koji slijede uzorke učenja, planirajući činiti ono što Bog traži od njih, a onda čineći ono na što su se obvezali te svjedočujući drugima kako su se duhovno promijenili. I dok sam gledao i slušao, postalo je jasno da su očevi, majke, vođe, prijatelji, čak i susjedi u kongregaciji bili dirnuti Duhom kad su čuli mlade kako svjedoče da su bili osnaženi. Mladi su bili uzdignuti dok su svjedočili, kao i oni koji su im nastojali pomoći da se podignu.

Program Djevojaka ima u sebi taj isti moćan uzorak razvijanja duhovne snage u djevojkama i nuđenja mogućnosti nama da pomognemo. Osobni napredak pomaže djevojkama pripremiti se da prime uredbe hrama. Pomažu im primjeri majki, baka, te svake pravedne žene oko njih u Crkvi. Vidio sam kako su roditelji pomogli kćeri da ostvari svoje ciljeve i snove primjećujući i osjećajući zahvalnost za sve dobro što ona čini.

Prije samo nekoliko dana gledao sam kako je majka stajala sa svojom mladom kćeri dok su primale priznanje jer su zajedno postale primjeri iznimnih žena. A kad su podijelile sa mnom što im je to značilo, osjetio sam Gospodinovo odobravanje i ohrabrenje za svakoga od nas.

Od sve pomoći koju možemo pružiti ovim mladim ljudima, najveća će biti da im pomognemo osjetiti naše povjerenje da su oni na putu kući k Bogu i da mogu uspjeti. A to najbolje činimo ako idemo s njima. Zato što je put strm i ponekad

stjenovit, ponekad će se osjećati obeshrabrenima i čak će posrnuti. Ponekad možda neće biti sigurni gdje je njihovo odredište te će odlutati za manje vječno važnim ciljevima. Ovi nadahnuti programi čine to manje vjerojatnim, zato što će navoditi mladu osobu na to da poziva i prima društvo Duha Svetoga.

Najbolji savjet koji možemo dati mladim ljudima jest da mogu stići natrag Nebeskom Ocu jedino ako ih vodi i ispravlja Duh Božji. Stoga ako smo mudri, ohrabrivat ćemo, hvaliti i pokazivati primjerom sve što poziva društvo Duha Svetoga. Kada podijele s nama ono što čine i osjećaju, mi sami moramo biti dostojni Duha Svetoga. Tada će oni u našoj pohvali i našem osmjehu osjetiti odobravanje od Boga. A ako osjetimo potrebu da trebamo dati savjet ispravljanja, oni će osjetiti našu ljubav i ljubav Božju u tome, ne prijekor i odbijanje koji

mogu dozvoliti Sotoni da ih još više udalji.

Primjer koji najviše trebaju od nas je činiti ono što moraju činiti. Moramo se moliti za darove Duha. Moramo duboko razmišljati o Svetim pismima i o riječima živućih proroka. Moramo stvarati planove koji nisu samo želje, već savezi. I tada moramo održati svoja obećanja Bogu. I moramo uzdizati druge dijeleći s njima blagoslove Pomirenja koji su došli u naš život.

I moramo pokazati primjerom u svom životu ustrajnu i dugotrajnu vjernost koju Gospodin očekuje od njih. Budemo li činili to, pomoći ćemo im osjetiti od Duha uvjerenje da će, ustraju li, čuti riječi od brižnog Spasitelja i Nebeskog Oca: »Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti: Uđi u veselje gospodara svoga!«⁴ A mi koji im

pomognemo čut ćemo te riječi s radošću.

Svjedočim da Gospodin voli vas i svako dijete Božje. Ovo je njegovo kraljevstvo obnovljeno a svećeničkim ključevima kroz proroka Josepha Smitha. Thomas S. Monson je Gospodinov prorok danas. Obećavam svakome od vas, budete li slijedili nadahnuo vodstvo u ovoj istinitoj Crkvi Isusa Krista, da naši mladi, kao i mi koji im pomažemo i volimo ih, mogu biti dovedeni u sigurnosti kući s Nebeskim Ocem i Spasiteljem, da bi živjeli u obiteljima i u radosti zauvijek. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. 3. Nefi 14:13-14
2. Thomas S. Monson, »To Learn, to Do, to Be«, *Liabona*, studeni 2008, 67.
3. *Osobni napredak Djevojaka* (knjižica, 2009), 6.
4. Matej 25:21